

od roku 1961 obyvatelé naší planety slaví každoročně 27. března MEZINÁRODNÍ DEN DIVADLA. Při této příležitosti se organizují různé národní i mezinárodní divadelní akce. Tou naší bylo rozšíření „Chodníku slávy“ před divadlem na Lidické ulici, (blíže na jiném místě tohoto časopisu). V každém roce je z podnětu Mezinárodního divadelního institutu vybrána světově proslulá divadelní osobnost, která se stává autorem Mezinárodního poselství. (První provolání napsal začátkem 60. let Jean Cocteau. V roce 1994 byl jeho autorem dramatik Václav Havel.)

V letošním roce se jeho autorem stal **Brett Bailey**, jihoafrický dramatik, výtvarník, režisér, autor uměleckých instalací a umělecký ředitel THIRD WORLD BUNFIGHT. Působil v Jižní Africe, Zimbabwe, Ugandě, Haiti, Demokratické republice Kongo, ve Spojeném království a Evropě.

Jeho práce se uváděly v Evropě (zejména na významných festivalech jako např. Holland festival, Wiener Festwochen ad.), Austrálii a Africe a byly oceněny četnými uznáními včetně Zlaté medaile za scénické návrhy na Pražském Quadriennale 2007. Byl předsedou mezinárodní poroty Pražského Quadriennale 2011 a členem poroty soutěže „Music Theatre Now“ (Hudební divadlo dnes), pořádané Mezinárodním divadelním ústavem – ITI International Theatre Institute, v březnu 2013. Režiroval zahajovací ceremoniál Světové konference o umění a kultuře v Johannesburgu (2009) a v letech 2006-2009 připravoval zahajovací představení pro Mezinárodní festival umění v Harare. V letech 2008-2011 byl kurátorem jediného veřejného uměleckého festivalu v Jižní Africe Infecting the City, pořádaného v Kapském Městě.

Zde je jeho poselství: *(text uvádíme v překladu Dagmar Steinové)*

„V každé společnosti lidé touží se vyjadřovat.“

„Pod stromy v malých vesničkách i na nejmodernějších jevištích světových metropolí, ve školních dvoracích i v chrámech, ve slumech, v komunitních centrech, na městských tržištích a ve sklepeních uprostřed velkoměst se lidé scházejí, aby komunikovali v pomíjivém světě divadla, ve světě, který si vytváříme, abychom tělem, dechem a hlasem vyjádřili veškerou lidskou složitost, rozmanitost a zranitelnost.

Scházíme se, abychom plakali, vzpomínali, abychom přemýšleli, abychom se učili, abychom něco prohlášovali a dali průchod své fantazii. Setkáváme se, abychom obdivovali technické dovednosti a zároveň ztělensili božstva. Zadržujeme náš kolektivní dech v údivu nad naší schopností vnímat a tvořit krásu, nad mírou našeho soucitu i naší oblundnosti. Pospolitosť nám dodává energii a moc. Můžeme oslavovat bohatství našich různých kultur a zrušit hranice, jež nás rozdělují.

V každé společnosti lidé touží se vyjadřovat. Protože se ten pocit zrodil ze společenství, používá masky a kostýmy našich rozmanitých tradic. Ten pocit si osedlal naše jazyky, naše rytmy a naše gesta a dokáže vytvářet v našem středu jistý prostor.

A my, umělci, kteří pracujeme s tímto prastarým uměním, musíme s jeho pomocí zasáhnout lidská srdce a ovlivnit naše myšlení, musíme použít i naše těla, abychom odhalili skutečnost v celé její pozemskosti a třpytivé tajupnosti.

Ovšem v době, kdy miliony lidí bojují o přežití, kdy miliony trpí pod nadvládou utlačovatelských režimů a dravého kapitalismu, kdy miliony prchají před střety, před utrpením, v době, kdy tajné služby narušují naše soukromí a všepřítomné vlády cenzurují naše slova, v době, kdy lesy jsou ničeny a živočišné druhy vybíjeny, kdy jsou oceány otráveny, – co máme odhalit?

Ve světě nerovné moci, kdy všelijaké hegemonie se snaží nás přesvědčit, že jeden národ, jedna rasa, jedno pohlaví, jedna sexuální preference, jedno náboženství, jedna ideologie, jeden kulturní rámec je lepší než všechny ostatní, můžeme ospravedlnit požadavek, aby umění nebylo spoutáno společenskými požadavky? Máme se my, umělci pracující v arénách a na jevištích, podřídit sterilizujícím požadavkům trhu, nebo máme použít naši sílu a zajistit si místo v srdcích a myslích lidí, svolávat lidi k sobě, inspirovat je, okouzlovat, informovat je a vytvořit svět naděje a otevřené, upřímné spolupráce?“

Na shledanou ve vašem Městském divadle Brno při společném prožívání divadelního dialogu za všechny jeho členy a spolupracovníky se těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

KVĚTEN
2014
CENA 25,- Kč

**MdB HOSTOVALO S INSCENACÍ JESUS CHRIST SUPERSTAR NA MALTĚ
11. – 13. dubna 2014**

NAME	COMMENTS
Silvia Gauth	Very well done, excellent!
Jo S Gred musician	Thank you for this great opportunity you gave to Malta/Italy
Alice Gauth	Great Singers great musicians great show Simply C
Alexis Baldardine	An honour to have taken part in this event. Thankyou Kathleen
Cristina Gauth P.	It was great!!
Be Tomarokova	It was incredible. UŽASNE! PROS
Peter Gauth	Very well done! Loved it! Such a brilliant show!
Emma Carrar	Completely blown-away! AMAZING!!
Louisa + Helen + JANE	SLEDOVALI SME VÁS BEZ JYCH. STE PAVLAŠICKÉ? OPAT! ODDIHNUTY SE+ČE
Vivient Ethel	Well done! Great see you
Lucie Star	GREAT SHOW!!!
VA + ELLE BECKHANN	TOLLE AUFFWEGNE SUPER!

PARTNEŘI DIVADLA

**John Updike
Hodinky Omega**

Ta nenápadná pouta, která lstí
k letu času přivázala mé zápěstí,
náramek a uvnitř neúprosný kámen,
naoko mírný, krutý však svým klamem,
želízka scvakra a mohu si být jist:
nespatřitelný lovec jde si pro kořist.

/přeložil Pavel Šrut/

„Udělat věc,
které se bojíme,
je první krok k úspěchu.“
Mahátma Gándhí

foto: ije Kratochvíl

VH
Divnice
Hranice

WILLIAM SHAKESPEARE

BENÁTSKÝ KUPEC

režie Stanislav Moša

5. DUBNA 2014

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Boleslav POLÍVKA

Proč, jak a na co všechno se ptát Žida Šajloka?

Ve svém rejstříku má zatím dvě velké Shakespearovy dramatické postavy. A to zcela protichůdnou dvojici: požívačného rytíře Falstaffa z *Veselých windsorských paniček* a umanutého židovského lichváře *Shylocka z Kupce benátského*. Zkušný herec Bolek Polívka obě tyto figury při Letních shakespearovských slavnostech zvládl nejen se ctí, (obě inscenace jsem viděl a mohu to tedy dosvědčit), ale obohatil tyto ikonické postavy světového divadla o esenci a rozměry vlastní jeho nezaměnitelnému herectví. Od druhé světové války se *Kupec benátský* logicky čte zejména optikou holokaustu, přesto Polívka do této tragické osoby propašoval i notné komiky. V *Kupci benátském* se navíc v roli Shylockovy dcery Jessiky setkal se svojí skutečnou ratolestí Aničkou.

Jeho vytáhlá, nohatá a nosatá fyzis ho už před lety spojila s jinou figurou Žida. Mám na mysli prohnaného krčmáře Mageriho ve slavné *Baladě pro banditu*. Polívka tady vytvořil slizkého našeptávače, který se v rámci vlastního obchodu dokáže spojit se svými protivníky nebo – a to hlavně – z každé situace vytrískat něco pro sebe.

Aby ten výčet, který logicky určil hlavní tematické okruhy našeho rozhovoru o jedné z nejpozoruhodnějších postav světového dramatu, byl zcela kompletní, musím dodat, že na jevišti Městského divadla Brno, kde Polívka nyní bude žádat nejdražší libru masa na světě, se objevuje už po třetí. Zahrál si tady v roce 1997 hlavní roli ve hře *Kean IV.* o pozoruhodném shakespearovském herci a o šest let později se Polívka na stejném jevišti objevil v proslulém *Čekání na Godota*.

Jak to máš vůbec se Shakespearem? Objevil jsi ho pro sebe dříve, nebo tě pro něj objevili režiséři až nyní v páté dekádě tvjí velké kariéry, nebo jsi po tomto veleduchovi divadla šilhal dřív a přitahovala tě tato dramatika?

Jako kluk, ochotník, Vizovjan jsem si četl Shakespeara i Moliéra, ale také Becketta a Kanta. Tehdy jsem to samozřejmě četl z pubertálního intelektuálního snobismu. Ale ty hry jsou na čtení nevďěčné. To už musí mít člověk přípra-

venou nějakou municí, musí už něco vědět a být trochu zralejší. Vlastně dodnes velmi nerad čtu divadelní hry, i když už je umím přelouskat trošku líp, protože už si dokážu představit toho budoucího fantoma, který se nad nimi vznáší. Jako kluk jsem ještě toho ducha představení neviděl. Ale Shakespeara jsem si objevil už tehdy. Četl jsem samozřejmě i *Sonety*. A můj vztah se Shakespearem je podobný jako ho měl slavný herec Edmund Kean. Říkám mu jako on – tedy Wildo! I když asi Angličané k němu jistě mají blíž. Je to pro ně někdo jako pro nás Tyl či Jirásek. Slyšel jsem, že v Londýně se *Lucerna* moc nepovedla... (*smích*). Ale zpět. Každý, kdo chce dělat divadlo, nemůže Shakespeara vynechat. ***Žid Shylock mnoha lidem splývá s Kupcem benátským z názvu, tak je to silná figura. A to se přitom objevuje jen ve čtvrtině scén celé hry. V čem pro tebe tkví jeho síla?***

Vidím Shylocka jako jakési monstrum a strašidlo. Tím, jak je teatrální a pomstychtivý, je posléze dokonce i komický. Je ale i opravdový ve své bolesti. Shylock je výbušná směs dramatické velikosti a komiky.

Kupec benátský býval oblíbeným titulem nacistických pohlavářů. Zvláště prý i samotného Hitlera. Společenská recepce židovství se po holokaustu už navždy proměnila a Shylock se stal postavou tragickou, přestože sám Shakespeare napsal komedii...

Ty jsi v této roli u režiséra Poláka hledal i komické tóny... Jak je to s tvým slavným lichvářem nyní?

Dnes už tento příběh skutečně vidíme přes druhou světovou válku. Ale už u Shakespeara je obsažený ten zvláštní humor a není ani příliš skrývaný. Tady je život sám převedený do úžasného teatrálního gesta. Vždyť my sami býváme směšni ve své zatvrzelosti, ve svých smutcích. Najednou si připadáme směšni, když se přistihneme třeba při výchovném pokřikování na vlastní děti. Naši rodiče nám taky často připadali směšni, aniž by o tom věděli. Jen o tomto humoru vědět a člověku se malinko uleví, když ví o své zranitelnosti. Když po mně moje maminka šla prakrem, šňůrou prádelní nebo od žehličky, já věděl, že jediný způsob, jak ten vztek nalomit, je ulomit mu hrot, a je velmi prostý. Prchal jsem jako

*S Jiřím Machem
a Petrem Štěpánem v inscenaci
Benátský kupec,
režie: Stanislav Mořa*

vyděšené zvíře a věděl jsem, že když ji roze-směju, ztratí onu agresivní sílu...

Jedním z témat Kupce benátského je i vztah rodičů a dětí. Používáš výše citované prakrové a šňůrové výchovné metody na svoje tři stále ještě malé děti?

To vůbec ne. Já se cítím jako tatínek a ten můj je mi také vzorem. Tichá rada a tichý úsměv. Matky jsou určeny k tomu, aby byly přísnější a mohly třeba i trestat. Do svých dětí totiž investují daleko více než jejich mužští zploditelé. Přivedly je na svět a ještě před tím se o ně devět měsíců staraly jen a jen ony. Toto pouto ani nejde rozetnout. Otec dokáže mnohem rychleji zavrhnout své děti než matka, která se syna nezřekne, i když třeba někoho zabije.

Ty na jevišti rád popouštíš otěže improvizaci a neplánované komice třeba při hraní se slovy, které ve tvém prvním Shylockovi šlo třeba až za brilantní překlad Martina Hilského: „Volat bez svolení je svévole, vole!“ volal jsi tehdy. Nemají režiséři a překladatelé nic proti tomu, že obohacuješ tento jazyk vlastními improvizacemi?

To se stalo, když jsem hrál Shylocka při Shakespearovských slavnostech ve venkovním pro-

středí na hradních nádvořích v Praze, Brně a Bratislavě. Tyto prostory jsem vnímal i jako pomyslná lidová tržiště a v tom okamžiku se tam někdy i trošku přehnané excesy hodily. Byla to taková commedia dell'arte. Myslím, že by se i samotnému Shakespearovi líbilo, jak si s ním hrajeme.

Šlo to ale jednou i dál. V hledišti vstala při představení paní a já se jí přímo z jeviště zeptal: „Kam prosím jdete?“ Ona ze sebe šeptem vypravila, že by potřebovala jít na potřebu. Já ji přes jeviště převedl do zákulisí, zastavili jsme představení a čekali, až se vyčurá. Ona potom vyšla úplně červená a zpocená. Ani nemusela na záchod, protože to vše zřejmě vypotila. Myslím, že by to zase i Shakespeare vzal. Já totiž potom narychlo pronesl improvizovanou mini úvahu nad tím, že na nás lidi chodí a mají nás rádi, protože se o ně dokážeme postarat opravdu komplexně. Odlehčení a trošku lidové komedie se do Shakespeara hodí aspoň na nádvořích.

Tady bude na místě otázka, zda jsi ukázněný herec?

Já myslím, že ano. Respektuju autora i režiséra. Ale když se něco hodí, jak jsem zmíňoval výše, rádi to použijeme.

Benátského kupce nyní budete hrát na velké muzikálové scéně, tedy jevišti určenému primárně pro hudební divadlo. Jistě budeš tahákem tohoto špílu, a tak režie zvolila i větší hlediště z těch dvou, co jsou v Městském divadle Brno k máni. Není divné hrát činohru na mikroporty a nebude tě to omezovat?

Myslím, že už dávno máme za sebou postmodernu, v níž bylo dovoleno všechno. Také při Shakespearovských slavnostech se snímal zvuk z jeviště do reproduktorů, i když jsme neměli porty. Nynější inscenace ale toto řešení podle mne určitě snese. Bude tady technicky rovnoměrně rozprostřený zvuk, abychom neřvali pouze z jediné reprobedny a z jiné aby šla jenom muzika.

Máš z toho nějakou satisfakci, že tě uvidí naráz mnohem více lidí?

Tak o to mi nejde. A já hrával v mnohem větších auditoriích. Třeba v Teatro La Fenice v Benátkách, které pak bohužel vyhořelo. Tam jsme hráli *Trosečníka* pro patnáct set lidí. *Commedii dell arte* jsme svého času hrávali v Janáčkově divadle. Taky jsem přivezl *Trosečníka* na Festival bláznů do Amsterdamu, kde se povalovala zase jen hrstka šedesáti lidí v takových speciálních křesílkách, které se vytvarují podle tvého těla. Většina z nich kouřila marihuanu a každému se líbila jiná část představení, na každý můj pohyb reagoval každý jinak. Bylo to vynikající s malým i velkým publikem.

Jsi člověk s vyznáním? Konvenuje ti spíše judaismus, nebo křesťanství?

Pro lidi, kteří uvažují jako já, je to nedělitelné. Všechno je přece propojené postavou jediného Boha. Nedávno jsme s Marcelou šli s Janíčkem a Františkem po Brně a viděli jsme u jednoho husitského kostela ve vývěsce takové nádherné zamyšlení. Text se ptal, kdy jsme naposledy poděkovali za zázrak stvoření. Kdy jsme naposledy s pokorou pozorovali květiny a poslouchali zpěv ptáků. Ale život básnivý – tedy i herecký – je životem plným víry a obdivu k tomu všemu stvořenému, a tudíž logicky i ke Stvořiteli. Pokřtěný jsem jako husita.

Chystáš něco svého?

Ted' zrovna děláme s mojí dcerou Aničkou autorský text, který se bude jmenovat *DNA*.

Je to samozřejmě známá zkratka nukleové kyseliny, která je nositelkou genetické informace, stejně jako je to známé onemocnění, tedy pakostnice, tedy podagra, tedy ten typ zánětu kloubů (artritidy) postihující asi deset procent populace České republiky. Ale je to také množné číslo podstatného jména dno. A konečně je to komedie s autobiografickými vymyšlenými prvky o otci s dcerou. Už je to napsané a premiéra by měla být v červnu.

Shylockovu dceru Jessiku v Polákově inscenaci hrála dcera Anička, s ní teď hrajete divadlo často, ale přece – je rozdíl hrát se svým potomkem než s jiným hercem?

Přestože jsme v tom vzpomínaném titulu *DNA* divadelním otcem a divadelní dcerou, tak si na ně samozřejmě jen hrajeme. Třeba i na tu nechuť, s níž se stará o svého nemohoucího tatínka. S potomkem někoho jiného si na jevišti hraješ stejně jako s vlastní dcerou.

Jessika Shylocka okrade a nechá se dokonce jako Židovka pokřtít. Jak bys reagoval, kdyby ti tvé dítě vyvedlo v civilním životě něco podobného?

Kdyby se moje dcera nechala pokřtít, tak by mi to vůbec nevaďilo. Ale ty ses ptal obecně. „Moje vlastní tělo se proti mně vzbouřilo,“ říká ve hře *Shylock* o podrazu své dcery. To je pro každého rodiče přece velká rána. Jednou jsem rozepsal a nedokončil pro Jiřího Pechu hru s názvem *Facka*. Celou dobu měl hrát na jevišti s červeným otiskem dlaně na tváři. Tu facku mu měl uštědřit jeho vlastní syn a my chtěli hrát o tom, jaká je to pro otce rána. Pořád a správně žijeme ve starozákonní kultuře, v níž je rodič posvátný.

Hrál jsi v Městském divadle Brno také proslulého herce Edmunda Keana, který počátkem 19. století nastudoval mj. Shylocka. V této době už se oslaboval důraz na Shylockovo židovství (peníze se dávno už staly zbožím a usilovat o zisk z nich bylo legální či dokonce žádoucí). Jak jsi přemýšlel třeba jako Kean nejen o lidských rozměrech lakotného padoucha Shylocka?

Já měl to štěstí, že jsem hrál *Dona Quijota* také v Praze, kde byla v roce 1999 postavena dřevěná replika Shakespearova divadla The Globe na zdejším Výstavišti. Škoda, že tento krásný prostor o šest roků později zničil požár.

Já si tam najednou uvědomil, že celý prostor jeviště míří hlavně nahoru k ochozům a že herci za Shakespeara v tomto kotli museli žvat jako tuři. Nezapomeň, že Keanovi předci byli pouliční komedianti. I na to jsem myslel.

Před chvílí jsi doznal, že posledního slavného filmového Shylocka v deset let staré verzi Kupce benátského s Al Pacinem v hlavní roli jsi neviděl. Režisér výpravného snímku Michael Radford tvrdil, že dnešními Shylocky jsou vlastně rasové menšiny v západním světě. Souhlasíš s tímto tvrzením?

No určitě. Když ti někdo nadává třeba do cigánů jenom proto, že jsi jiný a odlišný, to musí být na naštvání. Sám jsem na sobě xenofobii zažil v Německu. Seděl jsem ve Freiburgu v jedné kavárně před představením *Pépeho* a místní se divili, že tam sedí Slovan. Bylo nepříjemné vidět Němce, kteří se pozastavovali nad tvým přízvukem, a ty jsi nevěděl, co se děje ani proč to někoho vytáčí. Bylo to hodně nepříjemné.

Hodně provokací s Kupcem benátským obstarali sami současní židovští umělci. Nedávno zesnulý George Tabori hrál v šedesátých letech tento titul s vězni koncentračního tábora, na které se dívali dozorcí... Ty jsi na jevišti byl často autorem překvapivých řešení na nejrůznější způsob. Napadá tě nějaká provokace směrem ke Kupci benátskému?

Myslím, že tu největší vymysleli sami nacisté, když hráli a tvrdili, že Jessica je Shylockova adoptovaná křesťanská dcera a že tedy má plné právo ho okrást, mstít se mu a opustit ho. Pak ať se prý takový hajzlík nediví, že je spravedlivě odsouzen.

A jak to vůbec cítíš dnes, je podle tebe Kupce benátský antisemitská hra?

Cítím ji zejména jako hru o eskalaci napětí z mnoha stran. Jeden na druhého plivne, nadá mu do nevěřících psů a celé se to rozjede. Stejně to známe z počátků mnoha drsných válek. Proto je *Kupce benátský* tak geniální

Se Zdeňkem Junákem v inscenaci Benátský kupec, režie: Stanislav Moša

hra, není ani antisemitská, ani antikřesťanská. Je prostě o konfliktu, v němž je ti nakonec líto jakéhosi pomyslného ztýraného psa, který samozřejmě předtím někoho kousl.

V inscenaci Garderobiér, v níž hraješ s Milanem Lasicou, se vše točí kolem představení velké tragédie Král Lear. Když skončím prozaicky, kterou z dalších velkých Shakespeareových figur bys ve svém hereckém portfoliu rád uviděl propříště?

Se Shakespearem nic konkrétního nechystám. Jsou ale i v divadle jistě velké výzvy. Myslím, že ředitel zdejšího divadla, režisér Stanislav Moša, má možná ve výhledu toho velkého pošetilého a zmoudřelého vladaře Leara. Do toho ale půjdu jen, když to přijde v době, kdy ještě unesu Kordélii...

(celý rozhovor v nezkrácené verzi najdou zájemci v programu k inscenaci Benátský kupec)

Text: Luboš Mareček, foto: jef Kratochvil

dětský den

Lidická 16, Brno

sobota
31. 5. 2014

- soutěže a zábava pro děti
- dětské atrakce (velká trampolína, simulace býka, minitenis, atd.)

- živý vstup z představení MdB
- drobné dárky a občerstvení pro děti ZDARMA

Dinokrokové

HOCUS A LOTUS
slaví narozeniny!

10:30 **THE STORM**

11:30 **MARY POPPINS**

12:30 **THE MAGIC BOX**

13:30 **THE AIRPLANE**

14:30 **FIRE**

15:30 **Slavnostní zakrojení narozeninového dortu**

a losování o hlavní cenu

POLOLETNÍ JAZYKOVÝ KURZ ZDARMA

www.detskydenbrno.cz

NA SKLENIČCE

Petr ULRYCH

Oslavenec Petr Ulrych – Hudba s dobrými kořeny se nikdy nemůže ztratit

Kdysi z něj měl být vojenský letecký inženýr. Geny se však našťásti ošidit nedaly, prosadily svoje a Petr Ulrych sice vojenskou školu v Brně vystudoval, ale oblohu a letadla vyměnil za muziku a divadlo. Ostatně, nebylo to zas tak překvapivé. Tatínek sourozenců Ulrychových zpíval v Janáčkově opeře a Petr nejprve sám, a posléze i s o pět let mladší sestrou Hanou, byli divadlem bez větší nadšázky odchováni. A tak se ani nelze divit, že už jako student s prkny, která znamenají svět, hodně koketoval.

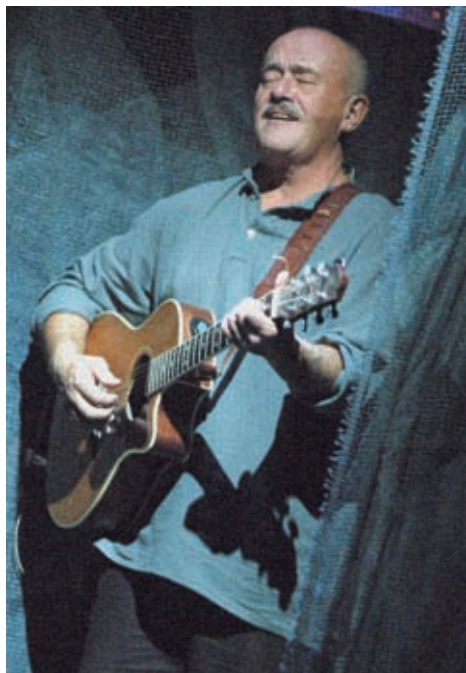
Měli jsme štěstí, že tatínek byl sólistou Janáčkovy opery. Atmosféru jsme nasávali, ať jsme chtěli, nebo nechtěli, jednak doma, když otec cvičil tenorové árie a pak taky přímo v di-

vadle. Vlastně i proto jsme udělali své dva vzpomínkové koncerty právě tam. Divadlo nás prostě provázelo od útlého dětství.

Jaké byly ty vaše divadelní začátky?

Veselé a rozverně. Bylo to studentské divadlo, které jsem založil, a s několika kamarády jsme se v něm docela vyřádili. Nazval jsem je Divadlo bez tradic – Dibetra, a s tradicemi či úctou k nim jsme si skutečně moc hlavu nelámali. Šlo o jakési ztělesnění divadla malých forem. Skládal jsem tam hudbu a texty, maloval i kulisy a fungoval jsem tam i jako herec. Dodnes se z toho zachovalo pár fotek i nějaké texty. Bylo to na počátku sedmdesátých let, krátce poté, co všichni kolem šli leli po letu Gagarina do vesmíru, v Brně k tomu dokonce Gustav Brom složil i písničku, a my si z toho dělali legraci. A proto bylo velmi pikantní, že jsme si dovolili zlehčovat takový fenomén, jakým byla kosmonautika. Téma naší hry byly „paronauti“ – tedy parodování kosmonautů, mluvili jsme v představení smyšlenou ruštinou a byl zážrak, že to procházelo. Ovšem, kdo zažil šedesátá a začátek sedmdesátých let, chápe, že to byla éra úžasné svobody. Nikdy jsem od té doby něco takového nezažil, a i když si nás tehdy politrucci zvali na kobereček – vždyť to bylo na škole Antonína Zápotockého – prošlo to. Brno tehdy vůbec žilo skvělým divadelním podněbním a atmosférou. Bylo zde například Večerní Brno a spousta skvělých lidí, takže jsme nevařili z vody. Pak to všechno převálcovala šedesátá léta bigbítu a k divadlu jsem se vrátil až po dvaceti letech a bylo to právě k Městskému divadlu, tedy k Divadlu bratří Mrštíků. Vlastně ne. Musím se ještě zmínit o našem vůbec prvním divadelním „javorovském“ počínu. To bylo v roce 1974 na půdě pražského Divadla Atelier a byl to náš muzikál *Nikola Šuhaj loupežník*. Režiroval ho Ján Roháč, Pavel Landovský tam mimochodem hrál strážmistra, a tento muzikál se pak mnohem později přetavil přirozeným způsobem do muzikálu *Koločava*, který je ozdobou naší spolupráce s Městským divadlem v Brně.

Máte za sebou významná kumštýřská i životní výročí. Javory, dnes již legendární kapela, je na muzikantské scéně čtyřicet let, vy

riéry jsme prodělali bez mediálních tlaků. Je to výsledek především toho, co děláme. Lidi na nás chodí, protože nás znají, asi se jim to líbí, a stejně už je to posledních deset, či spíše dvacet let. A je to velmi příjemné. Díky načasování souběhu výročí se dovršila určitá kapitola našeho snažení. Výsledek je realizace nápadu, který se ve mně zrodil už před pěti léty a který spočíval v tom, že jsem chtěl vytvořit ještě jednu verzi kapely Javory. S nimi jsme začínali kdysi dávno s bigbitem. Tyto houslově-cimbálové Javory, i když jsou dnes vynikající a jsou obsazeny špičkovými muzikanty, byly přece jen poznamenány tím, že jsme v nich pořád hledali to, s čím kdysi Javory začínaly, tedy s beatem. Proto jsem dal dohromady kapelu, která evokuje naše začátky a zároveň vyplňuje určitou hudební mezeru, kterou klasické Javory s houslemi a cimbálem nemohou pokrýt, a to jsou Javory beat. A toto nové uskupení umožňuje pořádat společné koncerty, které mapují nejen naši historii, ale zároveň nabízejí divákům a posluchačům pestrý hudební zážitek, protože je zde elektrická kytara, perkusy a je to jakési vyvrcholení naší společné cesty, kterou jsme za ta léta absolvovali. Ostatně je to i vzpomínka na začátky v roce 1974. Javory tenkrát vznikly proto, že já jsem si sám pro sebe objevil to, čím mě oslovuje a čím by

jste oslavil sedmdesátku, vaše sestra Hana o pět máň a oba spolu vystupujete půl století. Bylo to náročné období oslav a vystoupení? My nepatříme mezi mediálně vysloveně proslazené kapely. Celá střední část a vlastně i současný – dá-li se to tak říct – závěr naší ka-

mohl být ve světě moravský folklór. Tehdy nám spousta lidí říkala – proboha, proč to děláte, vždyť vy už máte za sebou desetiletou cestu s bigbitem, dosáhli jste popularity, proč dezertujete k folklóru. V té době se nám jen velmi těžko vysvětlovalo, že neděláme ani folk, ani folklór, ale je to naše specifická cesta, a že chceme bigbít objevovat někde jinde, než je obvyklé, a hlavně jsme chtěli dělat takovou hudbu, která rostla z kořenů, která má hudební domácí základ. A tomu jsme zůstali věrni a jsme tomu rádi. V této souvislosti nejsou nové Javory návratem, ale jsou spíše součástí vývoje, posunem a pokračováním něčeho, co začalo už kdysi dávno. A pokud mluvím o tom, že je to jakési završení či dokončení, neberu výraz konce jako nějakou tragédii. Je to pouze přirozený vývoj a ani divák se přece nechce dívat věčně na nějakou skřehotající trosku. Chce cítit vyzářování energie, chce se nabíjet. Já tomu říkám, že pokud stále na veřejnosti vystupujeme, je alespoň v našem případě zapotřebí jaksi předstírat mládí. Ale i to musí jednou skončit. Tak to je.

Dají se srovnávat muzikantské začátky před padesáti léty s dnešními?

Dnes je pro začínající interprety velmi těžké začít fungovat na hudební scéně. Myslím si, že my jsme to měli přece jen o něco lehčí.

Nebylo sice tolik šancí, ale kdo něco uměl, mohl vyniknout. Dnes často vyletí interpret nahoru za obrovské mediální podpory, kterou občas nezvládne, anebo jej smete další, zase mediálně podporovaný interpret. Je to rychlá a tvrdá doba a kvalita se jen velmi těžko prosazuje.

Na kterou práci v Městském divadle Brno nejraději vzpomínáte?

V Městském divadle jsem začínal s představením, které jsme dělali se Stanislavem Mošou. Bylo to představení pro mne velmi půvabné, jmenovalo se *Legenda*. Tehdy to byly písničky, které se daly označit za ryze folkové. Pak následovaly projekty jako *Máj*, *Radúz a Mahulena*, *Markéta Lazarová* a další a ty už spíš inklinovaly k filmové muzice, tedy k muzikálu. A to, co dělám nyní, je zase něco jiného, to je původní tvar. Klasická písnička, živě zahraná. Nekomplikovaná, která si nehraje na nějaké velké umění, jde co nejpřímější cestou k lidem. A to se mi líbí ze všeho nejvíce. Kdybych dneska dostal nabídku na něco nového, tak bych chtěl tvořit nejraději v této písničkové formě. A doufám, že mě ještě něco takového potká.

I když to občas vypadá, že se snažíte rekapitulovat, práce jistě máte víc než dost...

To je fakt. Určitě se nenudíme. Teď nám vyšlo album Supraphonu *Půlstoletí*, které mapuje padesát let naší činnosti. A taky chystáme knížku, na kterou se velmi těším. Vydá ji brněnské nakladatelství Host. Děláme ji

společně s Jiřím Plockem, který se zabývá kvalitní hudbou, a myslím, že je to výborný publicista. Před tím, než se publikace dostane na trh, vyjde jako „předskokan“ asi v polovině roku cédéčko. Knížka by se měla objevit na podzim. Bude více literární a hodně bude odrážet naše životní názory, které se často velmi lišily. A to nejen v pohledu na hudbu, ale třeba i v nazírání na politiku či ostatní dění. Ostatně na mnoho věcí má ten pohled jiný už jen z toho prostého důvodu, že se na svět dívá očima ženy.

Není muzikálů v poslední době někdy až příliš?

Problém není snad až tak v tom množství, ale v kvalitě. Bez ohledu na počet titulů, které se dnes dávají, je přece jen velký rozdíl mezi tím, jaké muzikály se dělají v Praze a jaké v Brně. Jsou lidé, kteří dávají přednost kusům s bohatou mediální podporou, moc nad jejich úroveň nepřemýšlejí, a pak ti, kteří si vybírají. A kdybych měl uvést oblíbenec ze zdejší, tedy brněnské scény, která je právem označována jako škola muzikálu poslední doby, tak by to byla například inscenace *Donaha!* či skvělý *Podivný případ se psem*, který mě naprosto okouzлил. Zde jsem si uvědomil, jak

obrovskou práci Standa Moša udělal, jak soubor po všech stránkách úžasně vyspěl.

Jakou hudbu rád posloucháte?

Kamarádi by řekli, že jsem trochu sobec a moc jiných souborů neposlouchám. Já tvrdím, že je to proto, abych byl jinou hudbou co nejméně ovlivněn. Ale rád se podívám třeba v rámci retra na festival ve Woodstocku, vystoupení Jimi Hendrixe, Joe Cocker a jiných. Ale pokud se mám skutečně nabíjet, tak je to moravský folklór, moravská hudecká muzika, která je nesmrtelná a která mě vždycky dokáže vnitřně naplnit úžasnou energií. Poctivost a rytmus této muziky krásně vyjádřil hudecký soubor z Horňácka z okolí nad Veličkou, cimbálová muzika Petra Míčky, jejichž projekt se nazývá *Z koreňů strom*. Je to tedy něco, co neroste ze vzduchoprázdna a co má velikou sílu. V Evropě je to zcela jedinečný fenomén a je velká škoda, že třeba veřejnoprávní televize tomuto fenoménu vlastně vůbec nedává prostor. Nejde přitom o to takovou hudbu propagovat, ale jen ji nabízet. Seznamovat s ní. Aby si divák mohl udělat obrázek sám. Ovšem já věřím, že je to hudba, která má tak dobré základy, že bude dál žít a přežije i v době, která jí třeba moc nepřeje.

A jak odpočívá Petr Ulrych bez muziky?

Sportem. Rád si zahraju tenis. Syn vede v Brně – Líšni tenisovou halu, a když můžu, hraju. Mám i výborného spolupracovníka, který se s námi tenisu věnuje, je to Michal Juda, a nás to nabíjí a pozitivně motivuje. Ale není to jen zábava pro nás. Pracujeme i s dětmi a důchodci, což nás opravdu baví a máme z této činnosti radost. Dostat děti od počítačů ke sportu a pomoci seniorům, takovým, jako jsem já, s udržováním fyzicky, je opravdu krásné naplnění času. A nepotřebujeme k tomu dělat VIP turnaje s televizními kamerami.

Je někdo, komu předá jednou děda Ulrych muzikantské žezlo?

Nad tím jsem zatím moc neuvažoval. Ale jestli to chcete vědět, tak mám čtyři vnoučata a všechny jsou geniální. Jistě budou po mně... (*smích*) Dělán si legraci, i když je opravdu fajn být dědou...

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Homola, foto: jeř Kratochvil

Městské divadlo Brno
SNIP & CO, reklamní společnost s r. o.
Moravské zemské muzeum

uvádějí

BISKUPSKÝ DVŮR 2014

představení pod širým nebem

22. 6. – 13. 7. 2014

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský,
Jiří Štaidl, Eduard Krečmar
Noc na Karlštejně
legendární český muzikál

Hrajeme 22. – 25. června,
6. – 13. července 2014

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský,
Petr Štěpán
Cyril a Metoděj
aneb Dobrodružství písma

Hrajeme 27. a 28. června 2014

Petr Ulrych, Stanislav Moša
Koločava
muzikálová balada

Hrajeme 30. června a 1. července 2014

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský,
Petr Štěpán
Baron Trenck
výpravná legenda se zpěvy

Hrajeme 3. a 4. července 2014

Strýček Váňa

hořka každodenní komedie
obyčejných lidí

Činoherní scéna

4., 8. – 13. května 2014

Don Juan

historický muzikál

Hudební scéna

16. – 25. května, 16. – 19. června 2014

Les Misérables (Bídníci)

muzikál podle románu
Victora Huga

Hudební scéna

27. – 31. května 2014

DERNIÈRA

Anton Pavlovič Čechov:

STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Váňa pije, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pije, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve víře v profesorovy schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít. Miluje Jelenu, ale Jelena koketuje s doktorem Astrovem, jenž Astrova miluje Soňa, ale profesí venkovského lékaře zdrchaný Astrov miluje vodku a touží se zmocnit leda Jeleny, jenže Jelenu má profesor a profesor by statek, který mu neříká pane, nejradši prodal, aby zaopatřen mohl žít všude jinde, jen ne tady. A tak se „rozhněvaný dobrý muž“ Váňa chopí revolveru, aby... Inu, souboj vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadmíru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janfková nebo Svetlana Janotová, Miroslava Kolářová, Viktor Skála, Petr Štěpán, Jan Mazák, Eva Jelínková, Patrik Bořecký a Jaroslav Záděra.

Alain Boubliil, Claude-Michel Schönberg:

LES MISÉRABLES (BÍDNÍCI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunna a Johna Cairda) a na Broadwayi v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct Cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallinn či Bělehrad. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Val-

jeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, jíž se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávisí a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Eva Jedličková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Marta Matějová nebo Radka Coufalová, Jakub Uličník nebo Dušan Vitázek nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíková nebo Hana Holišová a další.

Vašo Patejdl, Ivan Hubač, Eduard Krečmar, Martin Hrdinka:

DON JUAN

Autoři tohoto nového původního českého muzikálu mají na svém kontě již například titul *Jack Rozparovač*, který se hrál jak v pražském Divadle Kalich, tak i v jihokorejském Soulu. Jejich nový muzikál, který vypráví o španělském volnomyšlenkářském šlechtici Donu Juanovi, je napsán přímo pro naše divadlo.

Příběh, který známe z mnoha verzí literárních, filmových i hudebních svou romanticko-historickou tematikou k muzikálovému zpracování přímo vybízí. Don Juan je totiž dramatickou postavou, která v sobě zahrnuje vše, co od hrdiny na jevišti očekáváme – láskou zklamaný a trýzněný se rozhodne na veškeré další vztahy a city zanevřít a všem ženám se pouze vysmívá, zneužívá je a ponižuje až do okamžiku, kdy mu osud (nebo Bůh) pošle do cesty ženu, kvůli které je odhodlán se změnit. Stejná vyšší síla mu ji však opět vezme, a tak Juan rukou další půvabné dámy umírá, rozložbený na sebe, na všechny, na celý svět.

Původní muzikál vypráví známý příběh svižným tempem a moderním jazykem, dává prostor komickým i dramatickým situacím v atraktivním prostředí a nabízí výborné herecké příležitosti. Uvedeme jej ve své tově premiéře!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Dušan Vitázek nebo Petr Gazdík, Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková a další.

PROGRAM KVĚTEN

Činoherní scéna

1.5. čt	19.00	Donaha!	
2.5. pá	19.00	Donaha!	T2014
3.5. so	14.00	Donaha!	
3.5. so	19.00	Donaha!	
4.5. ne	19.00	Strýček Váňa	E7
5.5. po	19.00	Podivný případ se psem	X2014
6.5. út	19.00	Podivný případ se psem	A2
8.5. čt	19.00	Strýček Váňa	C4
9.5. pá	19.00	Strýček Váňa	A5
10.5. so	19.00	Strýček Váňa	AB6
11.5. ne	19.00	Strýček Váňa	D
12.5. po	18.00	Strýček Váňa	
13.5. út	19.00	Strýček Váňa	E2
14.5. st	19.00	Podivný případ se psem	A3
15.5. čt	19.00	Podivný případ se psem	A4
16.5. pá	19.00	Podivný případ se psem	E5
18.5. ne	19.00	Donaha!	A2014
19.5. po	19.00	Donaha!	M2014
20.5. út	19.00	Dvojitá rezervace	C2
22.5. čt	19.00	Dvojitá rezervace	AB4
23.5. pá	19.00	Dvojitá rezervace	AB5
25.5. ne	14.00	Donaha!	
25.5. ne	19.00	Donaha!	R2014
26.5. po	19.00	Donaha!	Z2014
27.5. út	19.00	Dvojitá rezervace	AB2
29.5. čt	19.00	Dvojitá rezervace	C4
30.5. pá	19.00	Dvojitá rezervace	C5

Hudební scéna

1.5. čt	18.00	Flashdance	
2.5. pá	19.00	Flashdance	
3.5. so	19.00	Flashdance	
4.5. ne	19.00	Koncert pro Krtka	
16.5. pá	14.00	Don Juan	
16.5. pá	19.00	Don Juan	A5/AB5
17.5. so	19.00	Don Juan	P
18.5. ne	19.00	Don Juan	D/E7
19.5. po	19.00	Don Juan	A1/AB1
20.5. út	19.00	Don Juan	A2/AB2
21.5. st	19.00	Don Juan	A3/AB3
22.5. čt	19.00	Don Juan	C4
23.5. pá	19.00	Don Juan	C5/E5
24.5. so	19.00	Don Juan	A6/AB6
25.5. ne	18.00	Don Juan	SP
27.5. út	18.00	Les Misérables (Bidníci)	
28.5. st	19.00	Les Misérables (Bidníci)	
29.5. čt	18.00	Les Misérables (Bidníci)	
30.5. pá	14.00	Les Misérables (Bidníci)	
30.5. pá	19.00	Les Misérables (Bidníci)	
31.5. so	14.00	Les Misérables (Bidníci)	
31.5. so	19.00	Les Misérables (Bidníci)	

Les Misérables (Bidníci)

PROGRAM ČERVEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.6. ne	19.00	Sliby chyby	
2.6. po	19.00	Sliby chyby	
3.6. út	18.00	Sliby chyby	
4.6. st	19.00	Sliby chyby	A3
5.6. čt	19.00	Sliby chyby	AB4
6.6. pá	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	zakoupeno
8.6. ne	17.00	Sex noci svatojánské	
9.6. po	19.30	Figarova svatba	
10.6. út	19.30	Nájemníci	
11.6. st	20.00	Nezaplatě!	
12.6. čt	22.00	Riverside Drive	pod vínem
14.6. so	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
15.6. ne	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
16.6. po	19.00	Donaha!	
17.6. út	18.00	Donaha!	
18.6. st	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
19.6. čt	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
23.6. po	19.00	Dvojitá rezervace	AB1
24.6. út	19.00	Dvojitá rezervace	AB2
25.6. st	18.00	Dvojitá rezervace	SP
26.6. čt	19.00	Dvojitá rezervace	

2.6. po	19.00	Benátský kupec	A1/AB1
3.6. út	19.00	Benátský kupec	A2/AB2
4.6. st	19.00	Benátský kupec	
5.6. čt	19.00	Benátský kupec	C4
8.6. ne	20.00	Kvadratura kruhu	
11.6. st	18.00	Kočky	PP1
12.6. čt	14.00	Kočky	
12.6. čt	18.00	Kočky	PPP/P18
16.6. po	18.00	Don Juan	
17.6. út	19.00	Don Juan	C2/E2
18.6. st	19.00	Don Juan	
19.6. čt	19.00	Don Juan	A4/AB4
22.6. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
23.6. po	20.30	Noc na Karlštejně	
24.6. út	20.30	Noc na Karlštejně	
25.6. st	20.30	Noc na Karlštejně	
27.6. pá	20.30	Cyřil a Metoděj	
28.6. so	20.30	Cyřil a Metoděj	
30.6. po	20.30	Koločava	
1.7. út	20.30	Koločava	
3.7. čt	20.30	Baron Trenck	
4.7. pá	20.30	Baron Trenck	
6.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
7.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
8.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
9.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
10.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
11.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
12.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	
13.7. ne	20.30	Noc na Karlštejně	

Sliby chyby

Burt Bacharach, Neil Simon, Hal David:

SLIBY CHYBY

Řadový úředník newyorské pojišťovny Chuck Baxter je jen kolečko v obrovském firemním soukolí, toužící po postupu na kariérním žebříčku. Má však jeden trumf v ruce – má byt. Byt, který úspěšně půjčuje k milostným pletkám a záletkám jednak svým kolegům, jednak (a především) svým nadřízeným, dokonce i samotnému řediteli pojišťovny Sheldrakeovi. Promiskuitní šéfovský kolotoč v Chuckově bytě se však zarazí ve chvíli, kdy si do něj Sheldrake přivede půvabnou Fran Kubelikovou. Tu totiž Chuck tajně miluje – a rozhodne se do věci vložit bez ohledu na kariérní následky.

Muzikál *Sliby chyby* vznikl podle proslulé filmové komedie *Byt* Billyho Wildera z roku 1960. V roce 1968 jej přepsal do podoby muzikálového libreta legendární americký komediograf Neil Simon – posílil kabaretní rysy díla, připsal Chuckovi vypravěčské monology, a navíc – divadelně velmi vděčně – snové scény, v nichž se zhmotňují Chuckovy představy o úspěšném životě a kariéře. Když se k týmu přidal ještě autor hudby k filmu *Butch Cassidy a Sundance Kid* a desítek chytrých hitů Burt Bacharach se svým dvorním textařem Halem Davidem, nebylo triumfálních 1281 broadwayských repríz žádným překvapením.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota, Marta Matějová, Igor Ondříček, Ladislav Kolář, Evelína Kachlířová, Hana Holišová nebo Tereza Martinková, Ondřej Studěnka, Miloslav Čížek, Jakub Uličník a další.

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe:

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

Dnes již klasický muzikálový titul, který měl premiéru na Broadwayi v roce 1956, vypráví známý příběh květinářky Lizy Doolittlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu...

To, že Liza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravy a režiséra Stanislava Moša k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantecu. Tak se zrodila *My Fair Lady* s přívlastkem *ze Zelňáku*, protože postava Lizy se přesunula z původní londýnské tržnice Covent Garden na brněnský Zelný trh.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Markéta Sedláčková nebo Radka Coufalová, Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář a další.

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot:

KOČKY

V historii muzikálového divadla neexistuje titul, který by provázelo tolik superlativů! Jedná se o nejdéle uváděný muzikál v historii londýnského West Endu i newyorské Broadwaye, který ve světě vidělo přes 67 milionů diváků! Ve svém domovském divadle New London Theatre byly *Kočky* uváděny celých 21 let! Muzikál získal nejprestižnější světovou ocenění – dvakrát Grammy a sedm Cen Tony, což jsou ceny znamenající ve světě hudby a divadla totéž co ve filmu Oscar. Lloyd Webber rád vzpomíná, jak mu v dětství jeho matka Jean často předčítala nádherné veršované pohádky o kočkách od Thomase Stearnse Eliota, nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1948. Napsal pak podle nich poetický taneční muzikál plný nádherné fantazie, který je zároveň jedním z realizačně nejnáročnějších divadelních děl.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Alena Antalová nebo Hana Holišová, Petr Gazdík, Andrea Březinová nebo Svetlana Janotová, Ivana Vaňková, Dušan Vitázek, Jiří Mach, Lukáš Vlček, Aleš Slanina, Lenka Janíková nebo Hana Kováříková a další.

Mark Haddon, Simon Stephens:

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky pani Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jině, mnohem větší pátrání...

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V loňském roce ji zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo Haddonův přítel, renomovaný britský dramatik Simon Stephens, a to s výjimečným diváckým i kritickým ohlasem. Pouhý rok po londýnské premiéře mohou zhlédnout tento nevšední příběh i brněnští diváci.

Režie: Mikoš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Alena Antalová, Hana Holišová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Aleš Slanina a další.

Sliby chyby

komedialní muzikál
o lásce a kariéře

Činoherní scéna

1. – 5. června 2014

Kočky

taneční muzikál

Hudební scéna

11. a 12. června 2014

My Fair Lady

(ze Zelňáku)

muzikál

Činoherní scéna

14. a 15. června 2014

ČERT TĚ VEM

Svetlana JANOTOVÁ

Svetlana Janotová:
Musím makat dál a nepolevit

Sezónu, ve které jde z jedné role do druhé a poctivě přitom střídá činohru s muzikálem, prožívá letos Svetlana Janotová. Strhující výkon v muzikálu *Flashdance* hned z úvodu sezóny jí navíc vynesl i nominaci na Cenu Alfréda Radoka. Aktuálně má před sebou sedmadvacetiletá tmavovláška novou výzvu v podobě Shakespeara *Benátského kupce*.

Je to poprvé, co si zahrajete Shakespeara?

Na profesionálním jevišti ano. Jinak na JAMU jsem absolvovala v roli Olivie ve *Večeru tříkrálovém* ve Studiu Marta. Ale to bylo samozřejmě trochu něco jiného. Proto jsem teď ráda za tuto příležitost, beru to jako velkou zkušenost.

Jak se zatím perete s veršovaným textem?

Rekli jsme si, že půjdeme hlavně po smyslu textu, aby byl pro diváka srozumitelný. Blankvers se totiž hodí na angličtinu, ale v češtině to ne vždy funguje. Už když jsem se text učila, musela jsem na to jít jinak než obvykle. Je to prostě jiný druh jevištní mluvy. Ale moc mě

na tom baví, že když se to všechno podaří naplnit, dává text sám o sobě podněty k hereckým akcím. Verš může být velmi inspirující.

Jaká je vaše Porcie?

Je to krásná, ale těžká role. Má v sobě několik různých barev, které je potřeba divákům odhalit. Porcie je chytrá, má i smysl pro humor, ženskou jiskru. Ale dovede toho také využít, takže je pořádně mazaná. Zkrátka zkouší prostřednictvím různých her, kam až může zajít. A pro mě je to v této sezóně další silná, emancipovaná žena, která významně míchá kartami.

Navíc se na jevišti objevíte i v mužském převleku, což jste si už vyzkoušela třeba v roli *Papežky*. V čem je to teď jiné?

Tentokrát vypadám jako chlap docela jinak, dokonce mám i knírek. (*smích*) Celé je to vlastně trochu pohádkový příběh, takže předstíráme, že mě v mém přestrojení nikdo nepoznává. Velká část druhé půle se odehrává u soudu, kde se řeší spor mezi Šajlokem a Antoniem. Porcie proto vymyslí plán, převleče se za muže a v převleku se vydává za soudce. Vše vymyslí tak, aby byl Antonio, což je přítel jejího muže Bassania, omilostněn.

*Se Zdeňkem Junákem
a Bolkem Polívkou
v inscenaci
Benátský kupec,
režie: Stanislav Moša*

*S Jiřím Machem
v inscenaci
Benátský kupec,
režie: Stanislav Moša*

Jak se vám partnerě s Bolkem Polívkou?

Bohužel spolu partneríme jen v jedné scéně, právě u soudu. A jsem to nakonec já, kdo se postará o to, že skončí špatně. Bolek Polívka je velká osobnost, má charisma a osobní kouzlo. Je pro mě obrovská zkušenost, že ho můžu pozorovat při herecké práci. Navíc je s ním na zkušebně sranda. Vždy je osvěžující, když mezi nás přijde někdo zvenčí a přinese jinou energii.

V této sezóně se vám daří úspěšně střídat činohru s muzikálem. Vítejte to?

Jsem za to moc ráda. Na herectví mám ráda to, že si můžu vyzkoušet tolik různorodých charakterů. Baví mě být pokaždé jiná. Po muzikálu *Flashdance* jsem si trošku odpočinula ve *Dvojité rezervaci*, kde hraji takovou lehkou holku. Mám tam dohromady asi jen deset replik, a ještě k tomu ve slovenštině. A potom přišla další, zase úplně jiná žena – Soňa ve *Strýčkovi Vánoši*.

Vyhovuje vám, když jste takhle vytížená, nebo byste raději přivítala odpočinek?

Nemůžu si stěžovat, že mám teď jednu roli za druhou. S každou na sobě totiž pracuji, i když je to samozřejmě náročné. Ale jinak my herci jsme zvláštní: nadáváme, když máme hodně práce, a nadáváme, i když jí máme málo. Jenže já bych už tak po týdnu volna měla potřebu zase něco zkusit. Zatím mi to náročné tempo vlastně vyhovuje.

Nese to s sebou pochopitelně ale i větší zodpovědnost. Nesvazuje vás to?

Beru to tak, že už jsem asi dospěla do úrovně, kde je mně dávána důvěra, že danou roli zvládnu. Ale u nás v divadle se na pozici hodně obsazovaných dost střídáme. Záleží na tom, jak se to v sezóně sejde, které tituly se nasadí, kdo se zrovna víc hodí typově. Takže příští sezónu bude víc obsazovaný zase někdo jiný.

Teď jste ale tváří Městského divadla Brno vy. Pro příští sezónu například zdobíte i titulní stranu divadelního kalendáře. Jak moc vám v tom podle vás pomohla i nominace na Cenu Alfréda Radoka?

Neoděláme divadlo pro ceny, ale pro diváky. Takže když za mnou někdo přijde a řekne, že se mu představení líbilo, tak je to pro mě úplně nejvíc. Možná to bude znít zvláště, ale tím, že jsem za Alex nedostala žádnou cenu, tak se mi vnitřně ohromně ulevilo. Jako bych se osvobodila od těch všech očekávání a mohla si to teď hrát dál jen sama pro sebe a pro lidi, kteří se na to přijdou podívat. Sva-zovaly mě vlastně už pochvalné kritiky, které vycházely hned po premiéře. Už tam se to míhalo názory, že tohle je výkon na Thálii, a podobně. Říkala jsem si pak: A sakra, tak teď už nemůžu nic pokazit. Nepovede se mi jedna otočka a lidi si řeknou: Počkat, počkat, ale my jsme četli, že Janotová je v tom tak dobrá, a přitom tohle. Teď si aspoň můžu říct, že už tou nominací jsem vlastně obstála. Ale stejně musím dál makat a nepolevit.

Flashdance se nasazuje vždy v bloku repríz s několika měsíčním odstupem. Jak se po tak dlouhé pauze dostáváte do kondice?

No, to je právě dost bolestný proces. (smích) Měla bych si před tím třeba zajít do posilovny nebo jít zaběhat, ale to většinou ani dost dobře nejde. Je to těžké, když přes den zkouším třeba Soňu ve *Strýčku Vánoši*, kde se více méně ploužím po jevišti, a večer mě potom čeká *Flashdance*. Zjistila jsem, že tento muzikál je fyzicky tak těžký kus, že by bylo nej-

lepší, kdybychom ho hráli půl roku každý den. Tak jako je to zvykem třeba v Londýně nebo na Broadwayi. Ale zase by pro mě bylo nepředstavitelné, že bych hrála denně to samé a ochudila se o tu různorodost, kdy můžu tituly střídát.

Jak jste pracovala na fyzice před premiérou?

To bylo loni v létě, kdy jsem měla problémy s kolenem. Spojila jsem se kvůli tomu s jednou trenérkou-fyzioterapeutkou, která mi pomohla nohu posílit. Přišlo mi také vhod, že všechny choreografie jsme nazkoušely ještě před létem. O prázdninách jsem si je občas zopakovala a od září jsme už jeli denně. Takže jsem byla v jednom zápřahu a kondici dostala přirozeně do těla.

Nejde si nevšimnout, jak při Flashdance všichni obdivují vaši perfektně vytvarovanou postavu, hlavně vyrýsované břišní svaly – pánové obdivně, ženy lehce závistivě. Je tohle také výsledek vaší dřiny?

Je pravda, že často slyším: Ty asi hodně posiluješ, vid'? (*smích*) Chodím sice stále cvičit se svojí osobní trenérkou, ale jsou to jen cviky, ve kterých využívám vlastní váhu těla. Žádné speciální posilování svalů, rozhodně nedělám

padesát břišáků denně. (*smích*) A jinak by se dalo říct, že je za tím moje celoživotní příprava, a to aniž bych kdy tušila, že někdy budu Alex hrát. Odmalička, asi od svých pěti let, tančím. A když mně bylo šestnáct, tak mě na nějakou dobu hodně chytlo taebo, což je aerobik s prvky kick-boxu. V té době jsem každý den tančila, cvičila taebo a ještě jsem si večer u televize dělala ty břišáky. Tím vším jsem si vytvořila základ, ze kterého čerpám doteď.

Na závěr sezóny se objevíte ještě v muzikálu Don Juan. Stejně jako ve Flashdance navíc znovu v alternaci s Ivanou Vaňkovou...

Smějeme se s Ivankou, že se budeme alternovat asi už navždy. Typově jsme si dost podobné, tak se to asi nabízí. Předtím to bylo *Chicago*, *Zorro*, *Flashdance* a teď *Don Juan*. Ivanku obdivuji, je to dřič, pro každou roli dělá maximum. Přitom stihá být i skvělou mámou. Máme spolu jednu šatnu, rozumíme si i mimo divadlo. Tak se už na tu spolupráci moc těším.

*Text: Lenka Suchá,
foto: jeff Kratochvil*

SLIBY CHYBY V BRNĚ – KOMEDIE, KTERÁ POTĚŠÍ I DOJME

Dnešní inscenace v Městském divadle se drží originálu z 60. let. Pravděpodobně jde o jedno z mála nastudování v ČR (těch premiér bylo opravdu hodně), kde se nepoužívá half playback (naživo se hrálo a zpívalo rovněž v Plzni, pozn. red.), kde se nevynechávají některé písně pro jejich náročnost. Živý orchestr, živý sbor, živé zpívání. Soubor je pro takovou interpretaci všestranně profesionálně připraven.

Konfrontace snu a reality vytváří krásné komické situace, které Lukáš Janota beze zbytku využívá. Simon totiž svému Baxterovi připsal monology, které by se ve filmu jen těžce realizovaly. Využil překonání bariér jeviště – hlediště, a tak Lukáš Janota mile a stydlivě, hlavně však upřímně oslovuje diváky. Jako bychom my všichni byli psychoterapeuti – kteří jsou v Americe tak v módě – a tím, že necháme pacienta „vykecat se,“ mu vlastně pomáháme. Jak známo, kdo nemá v USA psychologa, asi není normální... Autor tak využil naplno toho, co film nemá a nikdy mít nemůže – možnosti přímého dialogu s publikem. Projev Lukáše Janoty je milý, občas komický a hlavně dojmavý. Nejsem si jistý, zda v původním hudebním nastudování byly i dva hity, které v inscenaci zazněly. V novém překladu tak zní například píseň *I Say A Little Prayer*, kterou proslavila Helena Vondráčková pod názvem *Proč mě nikdo nemá rád*. V podání Marty Matějové

jako slečny Kubelikové ta melodie zněla nově a moc hezky. Tuto herečku jsme viděli jako Cosette v *Bídnicích* nebo jako Nany v *Mozartovi*, ale hlavně jako Markétu Lazarovou. V poslední inscenaci *Sliby chyby* poprvé zazářila nejenom jako často obsazované „děvčátko“. Zde je to zralá herečka, výborně zpívající, která umí naslouchat partnerům, jednoduše dokáže svou postavu naplno rozehrát. Hlavním spoluhráčem jí byl Lukáš Janota jako Chuck Baxter. Známe ho po pěti letech v souboru z *Pokrevních bratrů*, ze *Cida*, také jako Mozarta nebo dokonce Zvíře z *Krásky a zvířete*. A z mnoha menších rolí (že nejsou malé role? Ale jsou...). Mám však dojem, že právě postava Baxtera je jeho klíčovou. Možná je to i fyziognomií. Mladík se dívá do hlediště tak upřímně, až je nám ho líto. Držíme mu palce, aby mu ten hnusný šéf Sheldrake (Igor Ondříček) neublížil. A když už jsme u toho šéfa pojišťovny, říká se, že negativní role se hrají lépe než ty pozitivní. Ondříček je takovým „negáčem,“ až mrazí. Není divu, dvacet let na jevišti zanechá na umělci kvalitativní rozměr. Další pánové – zájemci o klíč od mládeňského bytu – jsou figury, vhodně doplňující komično příběhu. *Sliby chyby* jsou dalším úspěšným repertoárovým kusem, který se bezpochyby bude divákům líbit.

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 18. 3. 2014

STRÝČEK VÁŇA – RECENZE ČESKÉHO ROZHLASU VLTAVA

Po úspěšné inscenaci *Tři sestry* nastudoval režisér a ředitel Městského divadla v Brně Stanislav Moša další hru z pera Antona Pavloviče Čechova *Strýček Váňa*.

Režisér Stanislav Moša dal první polovině inscenace poklidné tempo lyrické dramatiky. Reflexivní náladu dotváří snivá hudba Zdenka Merty, krémově laděné kostýmy Andrey Kučerové a především rustikální scéna Emila Konečného, již dominuje průhledný dřevěný interiér s lesem v pozadí. To vše je hezky, stylově čisté a efektní.

Herce si režisér Stanislav Moša umí vybrat dobře, ostatně hned několik aktérů se objevilo i v jeho působivé inscenaci *Tři sestry*. Platí to zvláště o Svetlaně Slovákové, která po Irině vytváří další mnohotvárnou čechovskou postavu. Profesorova dcera Soňa je v jejím podání pečlivě vystavěná figura: na

jedné straně bezhlavě zamilovaná žena, která touží po opravdové lásce, na straně druhé odaná a ušlápnutá hospodyně, která se obětuje ve prospěch celku. Strýček Váňa, jehož hraje Viktor Skála, je figurka spíše komická. Jeho vzdor vůči parazitujícímu profesorovi Zdeňka Junáka končí fraškou a stejně tak snaha zalíbit se znužené Jeleně Ivany Vaňkové, již nadbíhá s kyticí v ruce. Zajímavě je vyložena postava doktora Astrova, jemuž Petr Štěpán vtiskl vedle výřečnosti a všestranného talentu také skličující vědomí vlastních hranic a omezení.

Nové nastudování *Strýčka Váni* v Městském divadle Brno se možná až překvapivě drží inscenačních tradic a hloubavé atmosféry. Čechovovské motivy individuálního trápení a marného hledání smyslu života jsou však nepochybně stále aktuální a díky několika nevšedním hereckým výkonům nezůstávají jen u melancholických tónů, ale ukazují se před současným publikem také v podobě vyběžící k ironickému pousmání.

David Kroča, *ČRo 3 – Vltava*,
vysíláno v pořadu *Mozaika 13. 2. 2014*

NEOPĚTOVANÉ CITY, NENAPLNĚNÉ SNY

Málo obměňovaná obytná místnost s podlahou, stropem a rovněž dřevěným nábytkem, doplněným příznačnými rekvizitami (samovar, okurky, vodka), zůstává v dusném létě i na podzim otevřena do prostoru se symbolicky káceným lesem v pozadí (dějištěm prochází již z plakátu známý statný dřevorubec Jaroslava Záděry); postupně ji coby znak tísnivého prostředí a postupujících svíravých depresí postav doplňují boční prkna, vědomě hlučně přibíjená i na úkor slyšitelnosti a srozumitelnosti mluveného slova. Také jednotné krémové ladění mají dobově odpovídající kostýmy.

Ve spolehlivém typovém obsazení dostává každý z aktérů šanci pro vyjádření vnitřních pocitů, zmarněných tužeb, deziluzí, nenaplněných představ a planých nadějí, prožívání pod tlakem nezadržitelně uplyvajícíchho času. Viktor Skála je v titulní postavě tragikomicky zamilovaný – podobně jako ekologicky zanicený, avšak lékařským povoláním i chandrově usmýkávaný, vnitřně vyhořelý skeptik a sok Astrov neméně mužného fešáckého Petra Štěpána – do šťhlé půvabné Jeleny (Ivana Vaňkové), věrné nedůtklivému

a pozéřsky sobeckému, nimbus vědátora ztrácejícímu manželovi (Zdeněk Junák), obdivovanému už jen starou vdovou Vojnickou (Miroslava Kolářová). V charakteristice nepohledné, odevzdané oběťvny Soni svůj atraktivní zevnějšek kamuflují alternantky Lenka Janíková a Svetlana Janotová. Příživnického zchudlého statkáře Tělegina ztělesnil Jan Mazák, postavu starostlivé Chůvy od tří sester Prozorových si zopakovala Eva Jeliňková.

Večeru nechybějí ani tóny poetické či úsměvné, celkový dojem však ústí do melancholicky nahořklé demonstrace mimoběžnosti lidských osudů, splétajících neviditelnou síť vykořeněnosti, znicotnění a zmaru. I v hranicích jisté akademičnosti skýtá umělecky solidní a vůči obecenstvu vstřícný *Strýček Váňa* na Lidické vnímavému divákovi ne jeden podnět k zamyšlení nad kvalitou a smysluplností vlastního bytí.

Vít Závodský, *KAM v Brně 4/2014*

FRANKENSTEIN KŘÍSÍ SWINGEM

Importem dalšího broadwayského muzikálu *Mladý Frankenstein* se může pochlubit Městské divadlo Brno. Děj vychází ze stejnojmenného filmu Mela Brookse z roku 1974, a tedy ze známé parodie na klasicou hororovou produkci. *Mladý Frankenstein* je ve své odlehčené švandě zatraceně vážná práce. Objevitel titulu, režisér, překladatel a herec jedné z menších rolí Petr Gazdík si toho byl ve

všech jmenovaných úlohách vědom. Slaný dobový výraz popisující moderní (dnes bychom řekli vystajlované) oblékání, tedy *Puttin' On The Ritz*, přeložil jednoduchým a účinným *Do gala se dej!*. Jindy nechal Gazdík slova písní nenásilně prorůst českými reáliemi třeba o Baťovi, a na jednom místě si dokonce dělá šprýmy z příjmení kolegy

i vlastního jména, a to ve velmi odvážné řadě (Jak Ginger a Freddie a Voskovec a Werich / Jak Němec a Gazdík...).

Transylvánie vedle Bavorska

Lehkost libreta je tady předznamenáním uvolněné zábavy, která ovšem nerezignuje ani na prvky melodramatického hororu. Co na tom, že z pohledu Američanů je rumunská Transylvánie hned vedle Bavorska, odkud pochází vyvinutá sexy blondýna a Frankensteinova asistentka Inga.

A tak nepřekvapí, že v hudební výbavě se dočkáte nejen bezvadně swingující a jazzující hudby, ale také názvuků cikánského čardáše, tyrolského jódlování a přetápnutých valčíčků či parodií lidových tanců a nejrůznějších populárů.

Gazdík si zvolil tým, který mu jeho cestu za nenucenou parodií skvěle připravil. Scéna Davida Bensona, anglického výtvarníka, který se prosazuje v tuzemsku, na vás dýchne snivým, gotizujícím, strašidelným stylem filmů Tima Burtona. Tuto legrační přízračnost povyšují kostýmy Veroniky Hindle.

V humorné přepřácanosti a bez náznaku vulgarity tady rumunské venkovanky povykují s nelogickými krinolínkami a na košíkách mají našity velké bradavky. Ostatně dvojsmyslnost a tělesnost jsou tady často dramatickým motorem: mladý vědec podlehne své Inze, jeho někdejší odtaziťá snoubenka zase jistým rozměrnostem vzkříšeného Netvora. Vedle zdařilé scény a kostýmů se také živé, až živelné hudební nastudování šestnáctičlenného orchestru (dirigenti Dan Kalousek a Ema Mikešková) podílí na příjemném výsledku. Nápaditá a hlavně precizovaná je choreografie Lucie Holánkové, která umí rozpochybovat jednotlivce i celý soubor. Tady nelze zapomenout na zavedenou perfekci sboru i sólistů, kteří dokazují, že muzikál se musí skutečně umět zazpívat i odtančit, ale jemnou hereckou nadsázkou i skvěle zahrát. Stepující Milan Němec v roli mladého Frankensteinova je už zkušený komediální herec, který netlačí na pilu, a přece doluje z figury humor. Jana Musilová jako bláznivá Madam Blecher strhne publikum k potlesku při songu *On byl můj boyfriend* nejen pěveckou bravurou, ale i vtipně temným pojetím své role.

Výtečný je Jiří Mach v náročném pohybově stylizaci pitvorného skřeta Igora, která mu vydržela až na děkovačku. A nejen pány strhne

dekoltované kostýmování, ale zejména pečlivé komické provedení Ingy. Viktória Matušová z typu naivní sexy blondýny vykouzlila krásku s projevem hereček z prvorepublikových zamilovaných filmů pro pamětníky. *Mladý Frankenstein* v Brně nejde cestou prvoplánového zesměšňování žánru pomocí diváckých podpásovek – tedy slovních či vizuálních úderů do míst pod pás, i když i o těchto partiích se tady hovoří a hraje. V Gazdíkove podání představuje vcelku zručnou směs komediálního hororu a uměřené parodie, a tedy vkusnou tříhodinovou zábavu. Před diváka sune režie naoko vážně melodramatický příběh o sociálních, mozkových a srdečních problémech nestvůry, které mladý Frankenstein při závěrečné transformaci věnuje rozum a ona jemu až strašidelnou potenci.

Luboš Mareček, Lidové noviny, 3. 2. 2014

MLADÝ FRANKENSTEIN: VELKÝ KUS BROADWAYE V BRNĚ

Pouhých 7 let po světové premiéře dorazil tento výborný komediální muzikál do jihomoravské metropole. Petr Gazdík si při svých služebních cestách do muzikálových mekk,

New Yorku a Londýna, vždy vybere spoustu nových titulů, které by mohly oživit již tak velice pestrou paletu titulů Městského divadla Brno. Když viděl v roce 2007 krátce po premiéře muzikál *Mladý Frankenstein*, bylo mu jasné, že by tento titul jednou rád uvedl na své domovské scéně. To se mu podařilo zrealizovat v polovině ledna letošního roku.

Paroduju, paroduješ, parodujeme...!

Příběh vychází z hororových příběhů o šléřném doktorovi Viktoru Frankensteinovi,

kteřý na svém zámku ožíví mrtvolu. Nyní se ocitáme v době, kdy tento „vědec“ zemřel a jeho zámek v Transylvánii má zdědit jeho vnuk Frederick. Ten však trvá na tom, že není Frankenstein [Franknštajn], ale Frankenstein [Frankstýn]. On sám se zabývá lidským mozkem, je zkušeným chirurgem a vyučuje v New Yorku na univerzitě. I když se mu zpočátku odjet nechce, i přes to si nakonec sbalí kufry, rozloučí se se snoubenkou Elizabeth a vyrazí na Transylvánskou vysočinu, na svůj zámek. Seznamuje se se svým hrbatým sluhou Igorem [Ájgor], jódlující Ingou i tajemnou Madam Bletcher. A právě Frederick je tím, který naváže na rodinnou tradici a stvoří další monstrum.

Preciznost od prvního okamžiku

Inscenace je od prvního tónu přehyry jedním slovem skvělá. Role jsou náročné především herecky. I přes to, že se jedná o hororovou parodii, pro přesvědčivé herectví se musí hrát naprosto výzvě. To se celému ansámblu podařilo na výbornou.

Oslňující herecké výkony!

Milan Němec v roli Fredericka Frankensteina diváky přesvědčil, že je nejen výborný herec, ale i výborný zpěvák a tanečník. Působí velmi svěže a mezi ostatními muzikálovými herci se rozhodně neztratí. Jakub Zedníček, pro kterého je to první velká muzikálová zkušenost, obstál na výbornou. Po dlouhé době se diváci mohou těšit na velkou příležitost pro Jiřího Macha. Jeho Igor je nenuceně vtípný, bezprostřední a pěvecky výborný. Velmi vyrovnanou alternací je mu Lukáš Vlček. Trojlístek mužských hrdinů z hradu doplňuje Miroslav Urbánek v roli monstra, které Frederick stvoří. Díky práci maskérek působí velice věrohodně, až strašidelně. Herecký výkon je na nemalém prostoru velmi výrazný. Ozdobou premiéry byly ovšem ženy. Rolí Frederickovy snoubenky Elizabeth Benningové se na prkna MdB vrací Petra Jungmanová. Role teatrální Elizabeth jí sedla jako ulitá. Pěvecky i herecky naprosto zářila. Zastínit se ovšem nenechala Viktória Matušová, která ztvárňuje transylvánskou krásku Ingu. V blondaté paruce by ji málokdo poznal. Po všech stránkách podala komplexní a obdivuhodný výkon. Jedním z vrcholů večera bylo její jódlování v písni *Válet se chtěj*. Alternace Sára Milfajtová se na Hudební scéně neztratila. Možná si na ni někdo vzpomene ve spojitosti s československou Superstar. Tahle doba je ale dávno pryč. Sára

skvěle hraje, zpívá i tancuje. Ani náročné jódlování jí nepůsobí nejmenší potíže. Po dlouhé době se o slovo na Hudební scéně hlásí Jana Musilová. Její Madam Bletcher je správně tajemná a vkusně vystavěná figura. Musilová ukázala, že ještě nepatří do starého železa a snad se na ni budeme moci v blízké době v nějakém muzikálovém kousku opět těšit. Skvěle obstála také Monika Světnicová. Z dalších rolí nesmím zapomenout na Martínu Havelku, který se představil ve dvojroli Viktora von Frankensteina a ryze komické postavě Poustevníka. I přes to, že už není nejmladší, překypuje mladickým elánem, který umí prodat až do zadních řad. Všechny postavy výborně doplňují Hans von Kemp v podání Tomáše Saghera a Karla Mišurce a obecní blázen Ziggy Radka Novotného a Jana Brožka.

Scéna, kostýmy i choreografie pozvedají představení k dokonalosti

Scéna Davida Bensona dovoluje rychle měnit prostředí a skvěle vykresluje jak kulisy New Yorku, tak zejména hradu v Transylvánii a doktorovy laboratoře. Scénu, jako tradičně, doplňují projekce Petra Hlouška, které jsou v několika částech inscenace dokonce 3D. Veronika Hindle se při tvorbě kostýmů nechala inspirovat lidovými kroji, které vkusně upravila pro potřeby divadla. Od krojů je to jen krůček k lidovým tancům. Z těch vychází choreografka Lucie Holánková. Její taneční čísla

Pokračování na str. 13

Tim Rice
Andrew Lloyd Webber

Evita

Režie PETR GAZDÍK

PREMIÉRA P. GAZDÍKA V OSTRAVĚ

20. a 22. BŘEZNA 2014

naprosto skvěle doplňují představení a dodávají mu punc povedené broadwayské show.

A s broadwayskou show se opravdu setkáváme. Inscenace je promyšlená do nejmenších detailů (například ržání koní při vyslovení jména Bletcher. Následně uklidňování Igorem je vždy jiné, na premiéře to bylo Hou Jekyll, Hou Hyde. Na dalších reprízách se koně jmenovali Šemík a Železník či Mary a Poppins). Výborně dopadl také překlad Petra Gazdík a Karla Škarky, který je doplněn o lokální vtipy. Při vyjmenovávání slavných dvojic se tak kromě coly s bakardi, Igora, Frederika a dalších, setkáme také s Voskovcem a Werichem či Němcem a Gazdíkem. Pro zajímavost: Frederick navštěvoval sbor Bambini di Praga, když jeho otec jezdil na montáži do Československa. Brilantně zrežírovaná čísla jako *Jen žádný dotek*, *On byl můj boyfriend*, *Válet se chťej* nebo *Do gala se hod*, dodávají inscenaci chuť originální broadwayské revue.

Kolik triumfů MdB letos ještě vytáhne?

Brno vytáhlo z kapsy další triumf. Gazdík se jako režisér stále více osvědčuje. Jeho inscenaci drží, kromě geniálního libreta a nádherné hudby, zejména kvalitní výkony v čele s Milanem Němcem, Viktorií Matušovou, Petrou Jungmanovou, Jiřím Machem, Miroslavem Urbánkem a Janou Musilovou. Oporou jim je také silná company. V Brně mají zkrátka show, za kterou by se nemuselo stydět žádné broadwayské divadlo. „Pevně oufám“, že se budete bavit!

Michal Prax, www.studentpoint.cz, 31. 1. 2014

BEZ NEVĚRY SVÝCH MUŽŮ ŽENY NEMOHOU ŽÍT

Jenom čtyři divadla v Česku zahrají frašku se vším všudy. Vedle Uherského Hradiště, Pardubic a Českého Těšína se to nejvíc ví o brněnském Městském divadle.

Zatím naposledy to potvrdil režisér Stanislav Slovák *Dvojitou rezervací* Raye Cooneyho a Johna Chapmana.

Do Mošovy brněnské říše uvedl rodem Slovák Stano Slovák krále moderní anglické frašky

Ono „se vším všudy“ je zapeklité. Není místo na zevrubnou charakteristiku žánru. Jenom připomenu, jaký propastný rozdíl je mezi Feydeauovým dokonalým *Broukem v hlavě* v Brně (Gustav Skála) a línou napodobeninou těžce geniální frašky třeba na pražských Vinohradech.

Právo na cizí postel

Pokud se spokojíte s konstatováním, že Ray Cooney, a zdatně v jeho stopách kráčí i jeho syn Michael, někdy sám, jindy s Hiltonem nebo Chapmanem, představuje ve frašce dvacátého století absolutní špičku, potom vás v takovém mínění *Dvojitá rezervace* jen utvrdí.

Znamenitě se pobavíte, uvolníte, pokocháte se milostnými trapasy nikoli vlastními – jak jinak, v čistokrevné frašce. Proto neváhejte ani vteřinu. *Dvojitá rezervace* je postelová fraška na třetí, jak trefně napsal ve studii provázející inscenaci Jiří Závíš. Neboť hned tři eroticky ne moc spokojené dvojice se v ní domáhají práva na cizoložení.

Nezávisle na sobě mají dostaveníčka s novými objevy v témže bytě smluvená prostřednictvím jeho majitelů, kteří svou ochotou novým láskám přát ženou nažhavené milence do katastrofy. A ještě na úkor doufající dvojice třetí. K tomu všemu se do neřestného domu, ve který se mění byt seriózního nakladatele, pochopitelně také zavlečeného do zběsilých milostných hrátek, nachomýtně ještě trochu pruderní a maličko vilná autorka knih pro děti. Jen potvrzuje mistrovství vymyšlených situací postavených na tom, že divák ví, co hrdinové kamuflují...

Láska si nevybírá

Tempo a přesné načasování každého výstupu, včetně jeho mistrovského pointování, to zvládají ve jmenovaných divadlech znamenitě. Mistrovsky. Přesto je jeden výkon suverénní, špičkový: Svetlana Janotová v roli milenkynakladatelova obchodního partnera (Petr Štěpán). I ve frašce Janotová potvrdila, že její nominace na Cenu Alfréda Radoka za herecký výkon roku 2013 v muzikálu *Flashdance* je trefou do černého.

Ostatní na jevišti jsou „jen“ skvělí. Nejvíce Markéta Sedláčková (nakladatelova žena), Viktor Skála (nakladatel) a Hana Kovářiková (manželka podnikatelova záletného obchodního partnera). V té roli sama zalétá ke kocktavému Pangbourneovi, hraje ho Rastislav Gajdoš.

Jiří P. Kríž, *Právo*, 8. 2. 2014

CO VŠE SKRÝVÁ SPIS O PODIVNÉM PŘÍPADU SE PSEM?

Do Městského divadla Brno byl přizván Mikoláš Tyc, mladý režisér, který spolupracoval například s Burantem nebo Jihočeským

divadlem. Nyní se mu dostal do rukou nesmírně náročný kus, který je nutné interpretovat s nadhledem, avšak bez ironie a zbytečného humoru. Na scéně Karla Čapka se setkáváme s ryze geometrickou vizí. Příběh vkusně dokreslují projekce Petra Hlouška.

Dechberoucí výkony

Herecké výkony jsou, jak je tomu v Brně zvykem, velice dobré. Pokud bych měl nějak hlouběji jednotlivé výkony analyzovat, musel bych konstatovat, že všichni se dostali až na dřev svým rolím. Christopher Vojty Blahuty je citlivě zahráný, přitom velmi věrohodný a uvěřitelný. Těžko říct, kolik času strávil Vojtěch Blahuta mezi lidmi s Aspergerovým syndromem, ale nezbyvá než před jeho výkonem smeknout! Christopherův otec v osobité interpretaci Igora Ondříčka je postava komplikovaná, s nejasným charakterem. Na jednu stranu milující otec, na stranu druhou.... (dozvíte se v divadle). Christopherova matka Judy v podání Aleny Antalové je životem těžce zkoušená žena. Díky bohatým mateřským zkušenostem se Antalová dovede dokonale vcítit do role a její slzy, smích a veškeré emoce působí opravdově. Siobhan, Christopherovu učitelku, ztvárňuje Hana Ho-

lišová. Po dlouhé době se objevuje na Činoherní scéně, a podobně jako v případě *Equa* (sezóna 2008/2009) po boku Vojty Blahuty. Holišová v roli Siobhan potvrzuje svoje herecké kvality a doufejme, že se v nějakém činoherním kusu opět brzy objeví. V několika menších rolích se dále představí Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a také nová posila souboru, Eliška Skálová.

Podívaná, která nutí k zamyšlení

Co říci závěrem? Sám Mark Haddon měl strach, aby se z jeho knihy nestala kýčovitá podívaná pro každého. I já jsem měl při listování knihou strach, jak bude tohle citlivě vyprávění Christophera Boona vypadat na jevišti. Díky citlivé interpretaci Míkoláše Tyce, skvělému výkonu Vojtěcha Blahuty i všech dalších se setkáváme s titulem, který vás vtáhne. Díky jednoduchosti příběhu, scény i kostýmů budete vtaženi do děje a pohlceni vyprávěním o jedné vraždě, neuvěřitelné cestě do Londýna a překvapivém rozuzlení.

Michal Prax, www.studentpoint, 11. 2. 2014

KROTT ČEKÁ V ABSURDNÍ KOMEDII NA SMRT.

TA ALE NEPŘICHÁZÍ

Hra Martina Walsera je jedním z nejobtížnějších textů, které se na festivalu objevily

Walsers napsal *Všemocného pana Krotta* v 60. letech a byl reakcí na směřování Západního Německa dvacet let po druhé světové válce. Z tohoto hlediska se jedná o výbornou dramaturgickou volbu režisérky Hany Burešové a jejího manžela, dramaturga Štěpána Otčenáška. Hra se totiž často trefuje do nálad a problémů současné české společnosti, kterou dvacet pět let po Sametové revoluci rovněž potkalo vystřízlivění.

S méně vyspělým inscenačním týmem by se Walserova absurdní komedie pravděpodobně proměnila v nudnou přehlídku fráží, naštěstí režisérka Hana Burešová má pro obtížně inscenovatelné hry cit. Vede herce ke grotesknímu pojetí a dostává z nich maximum. Skvělí jsou především Jan Mazák v úloze Fritze Krotta a Michal Isteník, který ztvárnil číšníka Ludvíka Grübela. Jeho monolog, ve kterém přesvědčuje syna, aby se dal rovněž na dráhu číšníka, přesně vystihuje některé typické rysy lidské povahy („hrbí se, aby skryl úsměv“, „nemá vlastní názor, proto ho nikdy nemusí měnit“).

Hudební složka je nenápadná, ale bezvadně dokreslující groteskní situace. Scénu Tomáš Rusín přeplnil všemožnými rekvizitami, čímž se snaží zakrýt jistou staticí hry, která vyplývá už z její zápletky a z faktu, že hlavními hrdiny jsou staří lidé, kteří celou dobu tráví na lehátkách na prosluněné terase.

Všemocný pan Krott je chytrá komedie, kterou navíc Hana Burešová povýšila na skutečný divadelní zážitek.

Lukáš Dubský,

Pardubický deník, 31. 1. 2014

CHODNÍK SLÁVY V BRNĚ NA LIDICKÉ ULICI ZÍSKAL DALŠÍ OTISKY DLANÍ

Městské divadlo v Brně má svůj chodník s otisky rukou nejvýznamnějších umělců, kteří se podíleli a podílí na mimořádné kvalitě divadelních inscenací. Založen byl v roce 2000 a první otisky v něm zanechaly na dlaždicích muzikálové herečky Alena Antalová, Petra Jungmanová a Markéta Sedláčková. K těmto mladým, hezkým a mimořádně talentovaným dívkám přibývali divadelní bardí, jako Zdeněk Junák, Karel Jánský, Jiří Tomek a Zdena Herfortová. A to byl jenom začátek. Každým rokem od té doby přibývají na Chodníku slávy další jména. Pravda, ne už v takovém množství – slavný chodník byl již založen, ale stejně se návštěvníci divadla od té doby při vstupu na Činoherní scénu na Lidické ulici mohou těšit z otisku dlaní, jednou křehkých, jindy mužných, a představovat si přitom své oblíbené herce, zpěváky, ale i skladatele (třeba Petr Ulrych, Zdenek Merta), fotografy (Jef Kratochvil) nebo scénografy (Jaroslav Milfajt, Petr Hloušek). A samozřejmě, nechybí tam ani dlaň režiséra a ředitele Stanislava Moší.

V roce 2014 u příležitosti Světového dne divadla (27. března) se setkala na krásném slunečném happeningu mnoho přátel této scény s čerstvě oceněnými tvůrci. Nejdřív byly odhaleny dlaždice, na jejichž otisky rukou již bohužel nedosáhneme. Proto tam otiskli boty umělců. Byla to vzpomínka na výborné umělce, kteří se určitě na tu veselou slávu dívali z divadelního nebíčka. Přibyla tak kachle Ladislava Lakomého, Jaroslava Dufka a dirigenta Igora Vavrdy. A potom už přišla řada na ty žijící. Ivana Vaňková a Svetlana Janotová jsou byt mladé, ale zkušené umělkyně, které už v mnoha inscenacích MdB ukázaly, co dovedou. A je toho hodně: hrají, zpívají, tančí s vysokou profesionalitou. A svou lehkostí projevu umně ukřívají dřinu, která za těmito výkony je.

Na chodník slávy se dostal také bard divadla, herec Jiří Dušek, čerstvý devadesátník. Posledním, kdo otiskl svou ruku, byl Boleslav Polívka. Hrál v MdB spolu s Jiřím Pechou slavné absurdní drama *Čekání na Godota*. To bylo v roce 2007. Teď se herec do tohoto divadla vrací v roli Šajloka, v Shakespearově hře *Benátský kupec* (premiéra 5. 4. 2014).

Nechtěl bych být celebritou. Boleslav Polívka, docela normální a komunikativní člověk s vytříbeným pozorovacím talentem, který umí převést do nejrůznějších rolí na jevišti, musel před vchodem do divadla absolvovat (asi běžnou) autogramiádu. Podpisy do památníčků, na nejrůznější papírky, do sešitů školáček i na program divadla... Jeden by z toho zešlel a utekl by. Polívka ne. Trpělivě s úsměvem podepisuje, i když ví, že ho čas tlačí. Po happeningu na chodníku před divadlem pokračuje tiskovka v divadle pro novináře, ale Boleslav Polívka má i tento čas limitován – za hodinu otevírá výstavu výtvarných děl ve foyer vlastního divadla. A potom všechna sláva končí a jde se zase zkoušet. Ještě pár dní a blíží se premiéra *Benátského kupce*. Romantická komedie i brutální příběh, vše v jednom. Jak je to u alžbětinského autora časté. Máme se na co těšit. *Benátský kupec*, v roli Žida Šajloka – Boleslav Polívka. V Městském divadle v Brně, na té větší, tedy Hudební scéně. Stojí za to přijet se podívat. Věřme, že to bude divadelní svátek.

Peter Stoličník, www.musical-opereta.cz, 30. 3. 2014

William Shakespeare / **BENÁTSKÝ KUPEC**
V. Patejdl, I. Hubáč, E. Krečmar, M. Hroňka / **DON JUAN**
K. Svoboda, Z. Podskalský, J. Štádl, E. Krečmar / **NOC NA KARLSTEINĚ**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlněný plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

T. Hedley, R. Cary, R. Roth / **FLASHDANCE**

Martin Walser / **VSEMOČNÝ PAN KROTT**

Mark Haddon, Simon Stephens / **PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**

Ray Cooney, John Chapman / **DVOJITA REZERVAČE**

Mel Brooks, Thomas Meehan / **MLADÝ FRANKENSTEIN**

Anton Pavlovič Čechov / **STRÝČEK VAŇA**

B. Bacharach, N. Simon, H. David / **SLIBY CHYBY**

KŘÍDLA 2013/2014

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek
vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2014

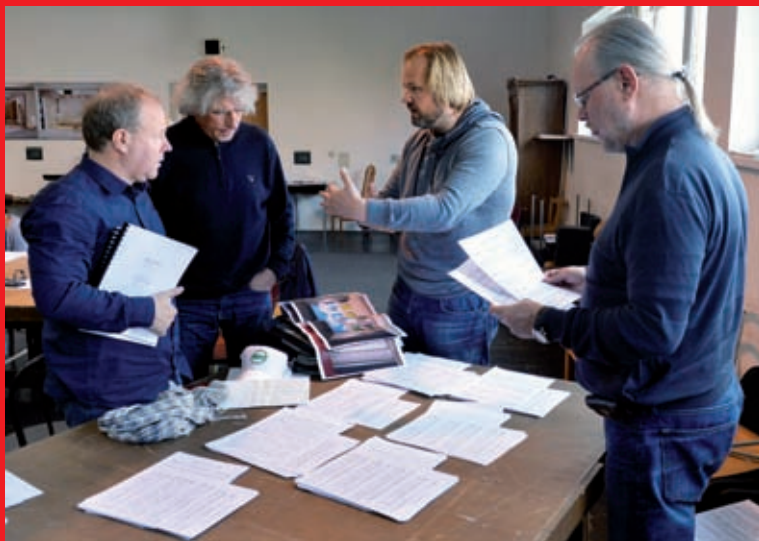
Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

27. BŘEZNA 2014

CHODNÍK SLÁVY V BRNĚ

Don Juan, Don Giovanni, Don Šajn... Svůdce, proutník, záletník, holkař, nevěrník, sukničkář, volnomyšlenkář, buič, libertin, promiskuitní individuuum... Mnoho jmen se najde pro jedinou fiktivní literární a divadelní postavu, které vdechl věčný život kolem roku 1630 španělský spisovatel a kněz Tirso de Molina. Od prvního vydání a uvedení divadelní hry *Sevillský svůdce a kamenný host*, kde se poprvé Don Juan objevil, tato postava inspirovala značnou řadu tvůrců. Mezi nejznámější patří Don Juan Moliérův, Puškinův, Baudelairův či Byronův, nad všemi ční nezapomenutelný Mozartův Don Giovanni, ale také například Švankmajerův Don Šajn, či Don Juan Františka Gellnera. Nepopíratelně tato postava inspiruje tvůrce napříč stáletími i zeměmi.

Není divu, že toto téma oslovilo i autorský tým, který má na svém kontě již jiný úspěšný muzikálový titul. *Jack Rozparovač* Vašo Patejdl, Eduarda Krečmara a Martina Hrdinky měl premiéru v únoru roku 2007. Zaznamenal tehdy více než 200 repríz a dodnes se úspěšně hraje v jihokorejském Soulu. Stejná trojice ještě ve spolupráci s Ivanem Hubačem píše pro naše divadlo nový původní muzikál *Don Juan*. Také tento Don Juan je plný milostných hrátek a pokušení. Když se hlavní hrdina rozhodne konečně usadit a oženit, je překvapen, že ho jeho vyvolená Petronila odmítne kvůli mladšímu Diegovi. Tehdy se Juan rozhodne, že již žádný

ženě nepodlehne, vodí za nos dokonce i urozenou Félicianu, jejíž otec i bratr se snaží Juanovi pomstít. Jak tomu ale často bývá i Juan nakonec podlehne opravdové lásce, když mu cesty zkříží krásná Isabela. Pro ni by se změnil, ale právě ona mu není souzena. Ačkoli ji zachrání ze spárů nebezpečné inkvizice, nakonec Doña Isabela umírá nešťastnou náhodou v bitce, která se semele kvůli dřívějším Juanovým záletům.

Juan je znovu zlomen, zdrcen, ztracen, rozhodnut opustit svět, uzavřít se do kláštera. Tam ale potkává dívku, která jakoby Isabele z oka vypadla, a tak Juan znovu podléhá svým pudům a nakonec umírá rukou té, kterou snad nejvíce miloval.

Ve světové premiéře uvedeme *Dona Juana* v režii a úpravě **Petra Gazdika**, který svěřil titulní roli Dušanovi Vitázkovi. V žádném zpracování slavné historiky nemůže chybět věrný Juanův sluha, který do příběhu přináší potřebné komické odlehčení a sarkastické tóny. Sganarella u nás hrají **Tomáš Sagher** nebo **Jakub Uličník**. V roli osudové ženy Isabely a následně i Elvry se můžete těšit na **Svetlanu Janotovou** nebo **Ivanu Vaňkovu**. Juanova otce hraje **Ladislav Kolář** nebo **Miloslav Čížek**, nešťastnou Félicianu **Viktória Matušová** nebo **Silvia Holečková**, jejího bratra **Flavia Jiří Mach** nebo **Lukáš Vlček** a Claru, Flaviovu ženu, **Alena Antalová** nebo **Radka Coufalová**. V dalších rolích se můžete těšit na **Martina Havelku** nebo **Viktora Skálu**, **Aleše Slaninu** nebo **Roberta Urbana** a **Andreu Březinou** nebo **Martu Matějovou** a mnohé další. Ve scéně **Petra Hlouška** a kostýmech **Elišky Ondráčkové**, s hudebním nastudováním **Dana Kalouška** a **Jakuba Žídka** proběhne premiéra na Hudební scéně v sobotu 18. května.

Klára Latzková

V divadelním klubu jsme uvítali vzácnou návštěvu, na jednání do Brna přijeli autoři muzikálu Papežka, který sklízí velké mezinárodní úspěchy.

Peter Scholz, Dennis Martin a Christoph Jilo s ředitelem a režisérem Stanislavem Mošou a jeho náměstkem Zdeňkem Helbichem.

V klubu ostravského Divadla Jiřího Myrona se sešel Petr Gazdík s herečkou Hanou Fialovou, která alternuje Radku Coufalovou v titulní roli muzikálu Evita.

Divadelní rodina čeká další přírůstek. Z rostoucího břicha Anetky Majerové má radost i Dušan Vítázek, kterému se v prosinci loňského roku narodila dcerka Barborka.

S hercem Arminem Shimermanem, známým z televizního seriálu Star Trek, v němž hrál Quarka, se setkal jeho dabér – Zdeněk Bureš.

Petr Gazdík s ředitelem pražského Národního divadla Janem Burianem.

Ještě jednou Petr Gazdík – tentokrát s Monikou Absolonovou a Katrinou Zittkovou na slavnostním večeru předávání Cen Thálie.

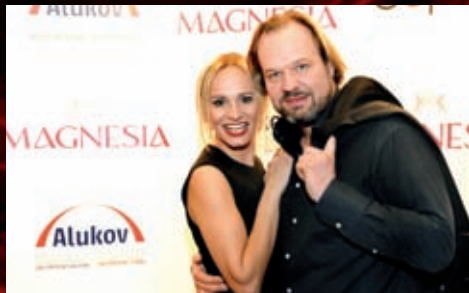

LISTOVÁNÍ

Cenu Thálie za roli Zorra ve stejnojmenném muzikálu v režii Petra Gazdíka si nakonec odnesl Marek Holý.

Na jevišti Národního divadla zastupovali naše divadlo Zdena Herfortová a Zdeněk Junák, kteří předali Cenu Thálie Ondřeji Vinklátovi v oboru Balet-pantomima.

Monika Absolonová s Petrem Gazdíkem na slavnostním večerku po předání Cen Thálie na Žofíně.

Zdena Herfortová v maskárně Národního divadla.

Před premiérou Benátského kupce navštívili Andrea Kučerová, Stanislav Moša a Christoph Weyers vilu Tugendhat, která je dějištěm slavného bestselleru Simona Mawera Skleněný pokoj, jehož dramaturgii z pera Stanislava Moši uvedeme ve světové premiéře v příští sezóně.

Nad dokumenty o historii vily Tugendhat.

Slavnostní večere před premiérou dramatu Benátský kupce.

Někteří členové souboru se zúčastnili zájezdu na Maltu, kde naše divadlo hostovalo s fenomenálním muzikálem Jesus Christ Superstar.

Mezi představeními se našla i chvíle na prohlídku starobylého města.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN KVĚTEN 2014 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

194. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 4. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

Foto jeř Kratochvil

STRÝČEK VÁŇA

hořká každodenní
komedie obyčejných lidí

4., 8. – 13. května
na Činoherní scéně

Profesor Serebrjakov a jeho krásná žena Jelena přijíždí na venkovský statek a vše je náhle jinak. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více.

Skvělé herecké výkony v podání Viktora Skály, Zdeňka Junáka, Petra Štěpána a Ivany Vaňkové jsou zárukou večera plného zážitků.

Člen zpěvohry Městského divadla Brno jako Ziggy z muzikálu Mladý Frankenstein. Foto: jeř Kratochvil

Radek Novotný